

влечения, съвсем нови, лукаво-усмихнати които се преструваха на обикновени човешки мисли, въртяха се около съзнанието, оплитаха го в топли тръпки и го подчиняваха. И най-чудното бе, че това се извършваше съвсем леко, без колебание и съпротива, без никакво съжаление, дори с жадно любопитство.

Тя разтърси глава, за да се опомни. Слезе на площада пред операта сред вечерното море. Писъците на стражарските свирки, червено-зелените сигнали на кръстопътя я възвърнаха за малко към действителността. Един подземен влак протътна и напомни за утрешното посрещане. Тя се почувствува изострена, както в предишните пристъпи на неврастения. Реши да остане в града, да послуша някъде музика и да се прибере по-късно, за да може да спи.

Вечеря в скъп, реномиран ресторан с зала на първия етаж. Тук беше тихо и изискано. Тя не бързаше, поиска разписание на влаковете, за да провери още веднаж часът на пристигането. После плати и излезе. Вън я посрещна същата мътна нощ. Отново някъде в дълбочините ѝ премина трепет на лекота, на безгрижие, на